

טָרַף בַּקֶּלְפִי פֶרֶק רְבִיעִי יוֹמָא

מסורת הש"ס

(א) וְלֵבֵל מִבֶּן, (ב) אֵין
 מִוֶּקֶן, (ג) אֵין מִר
 מִשְׁטֵיט, (ד) מְגִילֵה
 בִּקֶּם פֶּן, בִּצֵּר, הַסֵּדֶרִין
 וְהַמִּטֵּט, (ה) מִשְׁטֵט
 שְׂבוּעֵת, (ו) מִמִּזְחֹט, (ז) פֶּן
 חֹלִין וְשִׁבְעִין, (ח) וְנִפְסָה
 אֵין, (ט) שֶׁנֶּת, (י) עֶרְכִּין
 אֵין, (יא) בִּימֹת עֵבֶן, פֶּה
 מִי, פִּי, (יב) אֵין שִׁיב
 מִי עֶרְכִּין, (יג) כִּי פִּי
 מִחֲסִין, (יד) מִי, (טו) נִשְׁשֵׁן
 (טז) אֵין עֶרְכִּין, (יז) וְנִפְסָה
 וְנִבְתַּחֲמוּרֵי, (יח) שֶׁנֶּת
 תַּמָּה הַיִּצִּיט מִי, מִי
 הַמְּרוֹרֵה הַיִּצִּיט הַסֵּבֶלֶן
 מִמֶּה מִהֲרִשָּׁה כְּבוֹטֵט
 מִי, מִתְּחֵלָה וְעֵבֶר
 (יט) וְלִתְחֵלָה וְעֵבֶר
 אֵין כְּבוֹטֵט, (כ) וְחֹלִין
 גִּימָטָה, (כא) כְּבוֹטֵט
 כְּבוֹטֵט וְעֵיין בִּרְשָׁא

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הכהן כו' ואנא ידענא דהא אבהן לאירי ציה: (ב) ד"ה הניחא כו' ולא גמר חוקה חוקה מיוה"כ: (ג) ד"ה ולקחו כו' וכתב' ולקחו אותם שנבשרו באסיפה זר ואשה: (ד) תוס' ד"ה עד כו' מערב ליה במים. י"ב ע' בציננות דף עב דיבור זה להדיא:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד"ה איש להכשיר
וכו' ה"א כהן דלעיל וכו'
ז"ל ה"א אכהן קאי דלעיל.
וכו': **ב**] תוה' ד"ה הכל
כשרין לקדש וכו' יש לפרש
ונתן עליו. כ"צ עשר"ח ח"צ
ס' קנ"ד:

מוסף רש"י

שלא יסיה דעתו.
משמירתה (לעיל חב.).
הכל כשרין לקדש. מי
חטאת לתת אפר על המים
(שבת קלז). לערב מים
חיים באפר חטאת (ערכין
ג.) כל הטהורים כשרים
לקדש מי חטאת אפילו
אשה. אבל ערל וטמא לא
רבי (יבמות עב.).

תום' ישנים

שְׁמֵי יִשְׁהוּ אַחֲרֵת עֵמֶה.
 אוֹתֵי עֵמֶה מִמֶּה מִשְׁמֵה
 מִשְׁמֵה, דְּלֵי אַחֲרֵי (מִשְׁמֵה)
 אִירֵא) וְיִמֶּה לֵא מִסְלֵה
 סִינֵי. כִּינֵי בִּרְיֵה בִּינֵי.
 קִי וְאֵל שֶׁצֶדֶק נִכְרֵה.
 עֲבֻדוֹתֵיהֶם בְּגֵדֵי כֹסֶט.
 וְיִתְּן לֵא וְיִתְּנֵהוּ. לֵא וְיִמֶּה
 וְיִתְּן וְיִתְּנֵהוּ וְכֵן לֵא וְיִמֶּה
 שֶׁל הַמִּדּוּרָה כֹּסֶט בְּלִשׁוֹן וְכֵן
 נִלְמְדֵה. כִּינֵי רִחְמָנָה
 [דְּרִיבֵי] וְיִתְּנֵהוּ לֵא דְּרִיבֵי
 שְׁקֵלֵי תֵרִי וְיִרְדֵּי חֵד. דְּלֵי
 מִכְתָּבֵיהֶם מִשְׁמֵה בְּלִשׁוֹן
 יִתְּן וְיִתְּנֵהוּ דְּלֵי מִשְׁמֵה
 וְיִתְּן דְּשִׁקֵּל חֵד וְיִתְּנֵהוּ
 מִשְׁקֵלֵי מִי יִתְּנֵהוּ
 אַחֲרֵי, וְיִתְּנֵהוּ חֵד כִּינֵי
 מִתְּרִיבֵיהֶם לִשׁוֹן רִכִּס הֵא
 לֵא דְרִכִּס עֲדִיבֵי, אֲלֵי
 הַשֶּׁחַח [דְּמִינֵי] בְּלִשׁוֹן חֵד
 וְנִמְנֵי וְנִמְנֵי
 לִשְׁמֻעֵיהֶם דְּרִיבֵי עֲדִיבֵי
 וְיִתְּנֵהוּ לֵא מִשְׁמֵה

דאפיק חמור צהדה. דלמנא קמא שרי דליכא שמא יאמרו לרבי אסור דהא אותה כתיב: **ולקח אלעזר הכהן.** בקבלת דמה: **לשמואל.** דדייק לפניו לומר שהור כשר לשחיטה אינטריך למיכתב בקבלת דמה אלעזר לאהדורה לאלעזר דאי כתב ולקח מדמה (והוא בצלצצעו) הוה משמע דלשוטט קאי: **לרב.** גמי דלמר שחיטה בצלעור האל הא הוה ליה למיכתב בקבלת אלעזר וכי כתיב הוי מיעוט אחר מיעוט לצלעור ולא אחר ואין מיעוט אחר מיעוט כו': **ולקח הכהן עץ ארו לשמואל.** דלמר קבלה והואה צלעזר הואי כתיב צה כהן לאכשורי השלכת עץ ארו צכהן הדיוט הוי הא משמע מוילא מיד משמע וכן כל הוי דלמרייך. ולרב דמשכר קבלה צכהן הדיוט הוי הא משמע ממילא ואינו מוילא מכלל מקרא שלפניו ואינטריך למיכתב ציה כהן דאי כתב ולקח עץ ארו ולא כתיב כהן הוה אמינא ולקח כל מי שירצה ולא הוה מוקמין ליה אכהן דקבלה סלקא דעתך אמינא הואיל ולא גופה כו': **הכסן צביהנו.** הא כהן קרא יתירה הוה דלא הוה ליה למיכתב אלא וכסס צגדיו וגו' ואנא ידענא (א) דאהא דאירי ציה קאי אלא למסמך כהן צגדיו כלומר צצגדי כהונה נעשית ולא צגדי חול: **וטמא הכסן עד הערב.** ללמד על פרה הנעשית לדורות שזריכה צגדי כהונה: **הניחא למאן דאמר.** לעיל לדורות צכהן הדיוט ולא גמר חוקה (ב) מיום הכפורים אינטריך למיכתב כהן הכא ללמד על של דורות שחטשה צגדי כהונה: **איש להכשיר הור.** משום דלעיל מיניה איירי צכהן כתיב הכא **איש להכשיר את הור דאי כתב ואסף את אפר הפרה הוה אמינא א** כהן דלעיל מיניה איירי צכהן כתב הכא **איש להכשיר את האשה.** דאי למעוטי טמא פשיטא דחטאת קרייה רחמנא: **לקדש.** לתת מים על האפר ככלי חרס (ג) **ולקחו לעמא.** צתר ואסף איש טהור כתיב זו היא עבודה שאחר אסיפה וכתיב ולקחו (ד) אותה הנאמרים צאסיפה זר ואש ולא חרש שוטא וקטן: **אי"ב.** הואיל דלעיל קאי ינמא ולקח דלא גבי אסיפה צלשן יחיד כתביה: **אשה מנא ליה.** וכן אנדרוגינוס משום ספק אשה: **ורצנו.** אמרי לך לעולם אלעליל קאי והא דלא כתיב ולקח לשון יחיד דאי כתיב ולקח ונתן הוי אמינא עד דשקיל חד האפר והוא עצמו יתנהו על המים כתיב ולקחו דאפילו שקלי תרי: **ולקח אוז.** דכתיב צהזאת מימיה והיא עבודה שאחר הקידוש: **לרצנו.** דלמרי הקידוש נעשה צהזאת של אסיפה וצאסיפה כתיב איש טהור להדיין זר ואשה על כרחא קטן טהור דהכא לאו לאכשורי זר ואשה ולמיפסל קטן ולהוי משמע ממילא דאס כן לשמוק קרא מיניה ונכתוב ולקח אוזו וטבל צמים והוא ואנא ידענא דצההוא דלעיל מינה קאי וכי כתבינא למדרש איש ולא אשה על כרחך משמע זה מוילא מיד משמע: **טהור להכשיר קטן.** דפסליה צקידוש: **ולרצי יהודה.** דלמר אשה פסולה צקידוש וקטן כשר אחא הא למימרא איפכא איש ולא קטן טהור להכשיר אשה דע"כ ליכא למימר דמשמע ממילא דאס כן לישמוק מיניה: כיון

שעשה הלקיחה לנאדם אחר, ואי היה כחביו ונתנו ולקח היה אחינא דמנינא
ועתה וכו'. במסכת פרה (פ"ב מ"ז) מן אשה מסייעתו ומה ואוחזת לו במים וטובל ומה, פי' שלא
אחזה אלא במים דוקא אבל אם אחזה בידו הוזאתו פסולה.

טהור, להכשיר את האשה. מה שהכשיר בקידוש והוא הקטן פסלו בהזאה, ומה שפסל בקידוש ה

מז.

עין משפט
נר מצוה

בג א מיי פ"א מהלכות
פרה הלכה יב:
בד ב מיי שם פ"ד הלכה
ז:
בה ג מיי שם פ"ו הלכה
ז:
בו ד מיי שם פ"ו הלכה
א:
בז ה מיי שם הלכה ו:

יה אור השלם

1. וַתִּתֶּנָּה אֵתָּה אֶל
אֱלֹהֵיךָ הַבְּחֵן וְהוֹרִיא
אֵתָּה אֶל מַחֲוֵי כִּפְלֶנָה
שָׁשֶׁת אֵתָּה לָפָנַי;
מִדְּבָרֵי יג
2. וְלָקַח אֱלֹהֵיךָ הַבְּחֵן
מִמֶּדְבָּרָא בְּצִבְעֵי וְהָאָל
נֹכַח פְּנֵי אֶדְמָה מוֹעֵד
מִמֶּדְבָּרָא שֶׁבַע עֶמְמִים;
מִדְּבָרֵי יד
3. וְלָקַח הַבְּחֵן עַד אֶרֶץ
אֲזוּבָה וּשְׁנֵי תוֹלְעֹת
הַשִּׁלְשִׁיךְ אֶל תוֹךְ שִׁרְפֹת
הָעֲרָדָה; מִדְּבָרֵי טו
4. וְכִסֵּס בְּגִדֵּי הַבְּחֵן
וְרָחַץ בְּשׂוֹר בְּפִימֵי אֶרֶץ
כִּיבּוֹד אֶל הַמִּתְחַנֵּן וְקִטְמוֹ
הַבְּחֵן עַד הָעָרֹב;
מִדְּבָרֵי טז
5. וְאָסַף אִישׁ שְׂדוֹת אֶת
אֵשֶׁת הָרֶבֶה וְהַיָּתִים מַחֲוֵי
לִמְעַרְבָּה מִקְוֹסֵי מַחֲוֵי
וְהִיָּתָה לְעֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לִשְׁמֹרֶת לְמִי נָדָה
נֹשֵׂאת הָרָא:

במדבר יט ז
6. וְלִקְחוּ לְטָמֵא מִעֵפֶר
שֶׁרֶפֶת הַחֹטָאֹת וְנָתַן
עֲלֵיו מִמֵּי חַיִּים אֶל כָּל־
במדבר יט יז
7. וְלִקַּח אֹזֹב וְטָבַל
בְּמִים אִישׁ טְהוֹר וְהִזָּה
עַל הָאָהָל וְעַל כָּל
הַבְּלִיַּם וְעַל הַנֶּפֶשׁוֹת
אֲשֶׁר הִיוּ שָׁם וְעַל הַדֶּגֶץ
בַּעֲצָם אוֹ בְּחֹלֶל אוֹ בַּמָּת
אוֹ בַּקֶּבֶר: במדבר יט יח

גליון הש"ם

תוס' ד"ה ונתן וכו' אלא
היבא דכתיב איש בהדיא.
עיין סוכה דף כח ע"ב
תוס' ד"ה השוה:

רבינו חננאל

והשט אותה לפני, ולשמורא
בדאיתיה. ולקא איהא
הקון מהמה, לזכר מהאזה
השחטה נמי באלוזר, הוי
מיעוט אחי מיטען, ודיא
שמעיה באלוזר וליא בור
הואה באלוזר ולא בור
מיעוט אחי מיטען לירכות
(כ. הדיוט. 6) פ' (מס)
בביתוהי בליא (מס) [מס]
[וכן] לא טומא. בביתוהי
בטכסיס הכהונה בבגדים
היה מחורק לנצורה.
ואפא איש טורח לא אפר
פניה וניהה להשכיב הור.
כלומר, לא איש ואשה.
היה להשכיב את האשה.
וניהה מי שיש בו דעת
להינה, לפנל חרש וטמא
וקטן. לפנל התם במס' פרה
פ' רח' ה' בשני לקוש' לקוש'
אין חרש שורק וקטן. ר' ירמיה
היה משכיב קטן ופוסל
בואבדנודגיומס ומאלי
טעמא ורבנן דכתיב וקטן
לטמא מעפר שריפת
והטעמא ויהי טמא טמא
טמא טמא טמא טמא

לרֹב הוּי מִיעוּט אַחַר מִיעוּט ואִין מִיעוּט אַחַר מִיעוּט אִלָּא אֶרְבוּת. עַל כִּדְחָךְ צִיל לְרֻבּוֹת כֵּהֵן הַדְיוּט שִׁיחָא כִּשֵּׁר בְּקִבְלָהּ וְהַזֹּהֵא אֲבָל בְּהַזֵּהֵא וְשִׁחְטָהּ דְּוֹקָא אֲלַעְזֹר דִּהֵא לְכוּלָּהּ לִישְׁנֵי אַמְרִינָן לְעִיל אֹתָהּ לֵאלַעְזֹר וְהֵא דִּאֲמַר ר' זִירָא אֲמַר רַב לְעִיל שְׁחִיטָת פֶּרֶה זֹזֵר פְּסוּלָה דְּמִשְׁמַע הָא בִּכְהֵן כְּשִׁירָה וְאִפִּי בִּכְהֵן הַדְיוּט יֵשׁ לֹמַר דְּלִדְרוֹת אֲקָמֵר וְסָבִירָא לִיָּה כִּהֵּהוּא לִישְׁנָא דְּלֹאֹתָהּ לֵאלַעְזֹר הִכְהֵן הָא לְדִירוֹת בִּכְהֵן הַדְיוּט:

הַכֹּל בִּשְׂרִין אֶקְדָּשׁ. פִּירֵשׁ רִשׁ״י הַמִּים עַל הָאֶפֶר וּבִמְסַכֵּת פֶּרֶה בְּכֵהֵא דּוֹכְתִי מִשְׁמַע שְׂהִי נֹתֵמִין הָאֶפֶר עַל הַמִּים וְהֵא דְּכִמְצִי וּלְקַח לְטֹמֵא מִעֶפֶר שְׂרִיפָת הַחֲטָאֹת וְגַמֵּן עֲלִי מִים חִים אֵל כְּלִי דְּמִשְׁמַע מִים עַל הָאֶפֶר בֵּא יֵשׁ לְפָרֶשׁ וְגַתָּן עֲלִי בְּצִינּוֹ יֵתֵן מִים חִים אֵל כְּלִי וְהֵאֲדָרַב מִשְׁמַע שְׂהִים נֹגַעִים כְּכִלִּי וְהֵאֲדָרַב נֹתֵן עֲלֵיהֶם מִלְמַעְלָה:

למאן דאמר לדורות
למאן דאמר לדורות
גדול בעיני כביהונו
דאחיא בקל וחומר
ואסף איש מהור
איש להכשיר את
האשה והניח מי
יצאו חרש שומה
להניח תנן התם
חזין מחרש שומה
בקטן ופוסל באשה
עמא דרבנן דכתיב
שריפת החמאת הנך
לך בקידוש והנך
אכשירי לך בקידוש
מא קרא ולקח מאי
לך התם הכא כשר
ונתנה ורבנן אי כתב
דשקיל חד ויהיב
חזי וחי כתב רחמנא
עד דשקלי תרי ויהיב
וזו ונתן דאפילו שקלי
זווב ומבל במים איש
אשה מהור קמן מהור
מיתבי ^ההכל כשרין
ואנדרוניגוס ואשה
אשה מסייעתו ומוזה
ולא

מ"ק חוץ מטומטום יש לומר אין למדין מן הכללות אפילו במקום
שלאמר בהן חוץ ותנא חוץ מחרש שוטה וקטן ושיירי ערל וטמא
וטומטום והא דלא פריק ממתניתין למאן דאמר ערל זהו הזאתו
כשירה ופריך פסולתא מ"ל משום דצברייה קמני כהדיא דהואתו
פסולתא להכי ניחא ליה למיפך מינה:

אִשָּׁה מִסְעֶדְתּוֹ. צִפְרָק בְּתָרָא דְמִסְכַּת פֶּהָה (י' בְּמוֹסְפָתָהּ)
מִפְרָשׁ כִּידָא מִסְעֶדְתּוֹ אוֹחוֹת לוֹ הַמִּים אֲפִילוּ נִשְׁעַת
הָזָה וְלֹא מִנְעִיָא נִשְׁעַת טְבִילַת הָאוּזָב דְּהָזָה חֲשִׁיב טָפִי
רְבוּתָא מִטְבִּילַת הָאוּזָב מִשּׁוּם דְקָרָא דְמִשְׁכָּרִי מִיֵּינָה קִטָּן
בְּטְבִילָה כְּחַד דְּכִתְיָב וְטַבַּל בְּמִים אִישׁ טַהוֹר וּדְרִשִׁין מִיֵּינָה
טַהוֹר לְהַשְׁכִּיר הַקָּטָן וְיִלְפִין הָזָה מִטְבִּילָה לְחִיתְקָשׁוֹ לְהַדְדִי
כְּלִיתָא בְּסוֹף פֶּרֶק צ' דְּמַגִּילָה (דף כ.) וּבְמַתְנִיתִין דְּפֶרֶק בְּתָרָא
קוֹל ור"י מִתְּיָפוֹנִי"ט גִּימָגֻם צוּה בְּמוֹסְפָתָהּ מִשְׁמַע דְּהָזָה הוּי
רְבוּתָא

חיים אל כלי, איחוקש נחנת מים חיים אל כלי לעפר שריפה, מה עפר שריפה הכל כשרין באספי קודישין קר. וי' יהודה חר'ן אן ע'ן ה'ר לבתוב חקן טמא דאשבעין חר'ן אשאס א'ן אהפ' א'ן אהפ' אל י' לקדש, מה עמא כר' ויהי, למה דאדיון טקן דפסול באספי כשר בקודיש. חר'ן אש' לבנ דמכשירי אשה בקידוש, פסלי חר'ן בבזואה את האשה. טחור להכשירי חקן דפסלי בקידוש י'ר בבזואה. ואקשין אני והנחן בפרה בפרח האדיון בסופו, בכל כשרין להוות חר'ן מטמאטו ו